

NINO MIER GALLERY

NEW YORK | BRUSSELS

NEL AERTS

CONTENTS

BIOGRAPHY 1

SAMPLE WORKS 3

SELECTED PROJECTS AND EXHIBITIONS 20

SELECTED PRESS 50

CURRICULUM VITAE 63

BIOGRAPHY

NEL AERTS

b. 1987, Turnhout, BE
Lives and works in Antwerp, BE

Nel Aerts is a multidisciplinary artist whose work spans painting, collage, sculpture, drawing, video, and performance. Aerts' practice is known for its simultaneous specificity of aesthetic vision and breadth of materials. After focusing on video and performance in the early 2010s, the artist delved into a painting and collage practice that translates the sense of atmosphere and story offered by time-based media into the domain of static objects. She traded the camera for a panoply of materials and an interest in iterative representational motifs. Towels, doormats, sheets, flannels, and scraps of lace—especially those that show signs of wear and age— all get a second life as the building blocks to Aerts' roughened, textured landscapes of the unconscious. To these surfaces, she takes knives, lasers, ink, fire, pencil, acrylic, oil, spray paint, foam, plexi, varnish, and sandpaper, transforming them with gusto.

Aerts' work is marked by a thematic interest in identity, sexuality, masking, and entrapment. The human bodies represented amid her art-brutish, grungy, and heavily worked surfaces are tubular, feminized forms that often reduce the figure to essential, biomorphic parts: hands, genitals, eyes, and sometimes faces that resemble the profile views of Egyptian bas-relief. They uncannily appear and re-appear throughout Aerts' works, primarily in bent postures that seem interchangeably humbled, reverent, and consumed in the act of masturbation. Though Aerts' figures morph with each work, they all belong to the same hermetic world. This world contains both the snake charmer and the self-devouring, charmed snake. Aerts' world is oneiric—it is at once lonely and erotic; based in materialism and in fantasy; comprised of fixed objects and charged with the movement of oblique narrative.

Nel Aerts (b. 1987, Turnhout, BE; lives and works in Antwerp, BE) studied at the Royal Academy of Fine Arts, Ghent, Belgium from 2005-2009. She has had solo shows at museums and galleries worldwide, most recently at Eleni Koroneou Gallery, Athens, GR; Carl Freedman Gallery, Margate, UK; Museum M, Leuven, BE; Kunsthalle Lingen, Lingen, DE; Westflischer Kunstverein, Münster, DE; De Warande, Turnhout, BE; Plus One Gallery, Antwerp, BE; Kunsthalle Charlottenborg, Copenhagen, DK; and Vincent van Gogh Huis Galerie, Zundert, NL, among many others.

SAMPLE WORKS

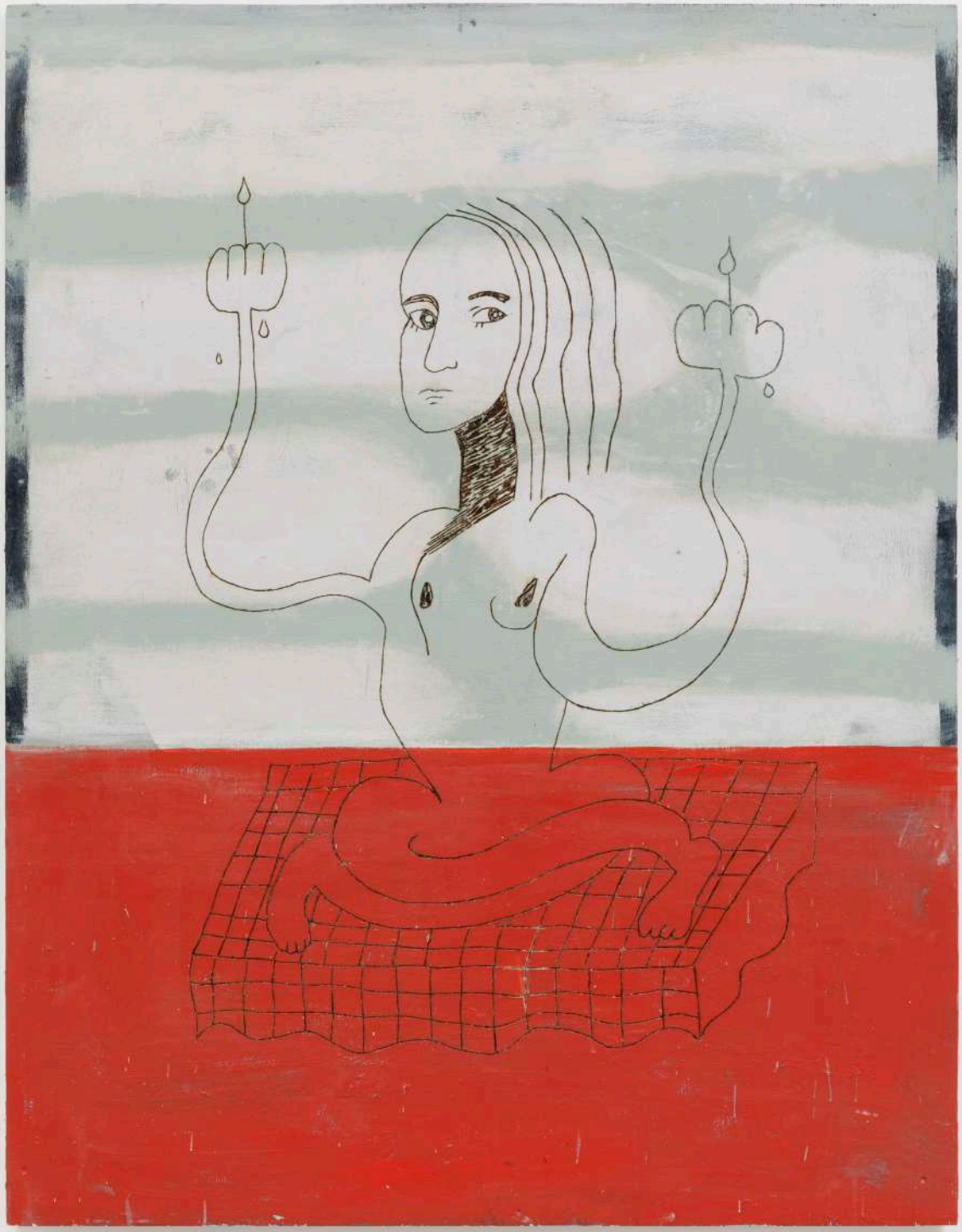
Camouflaging The Dark Clouds, 2022
Oil on Canvas
78 3/4 x 63 in
200 x 160 cm
(NAE23.027)

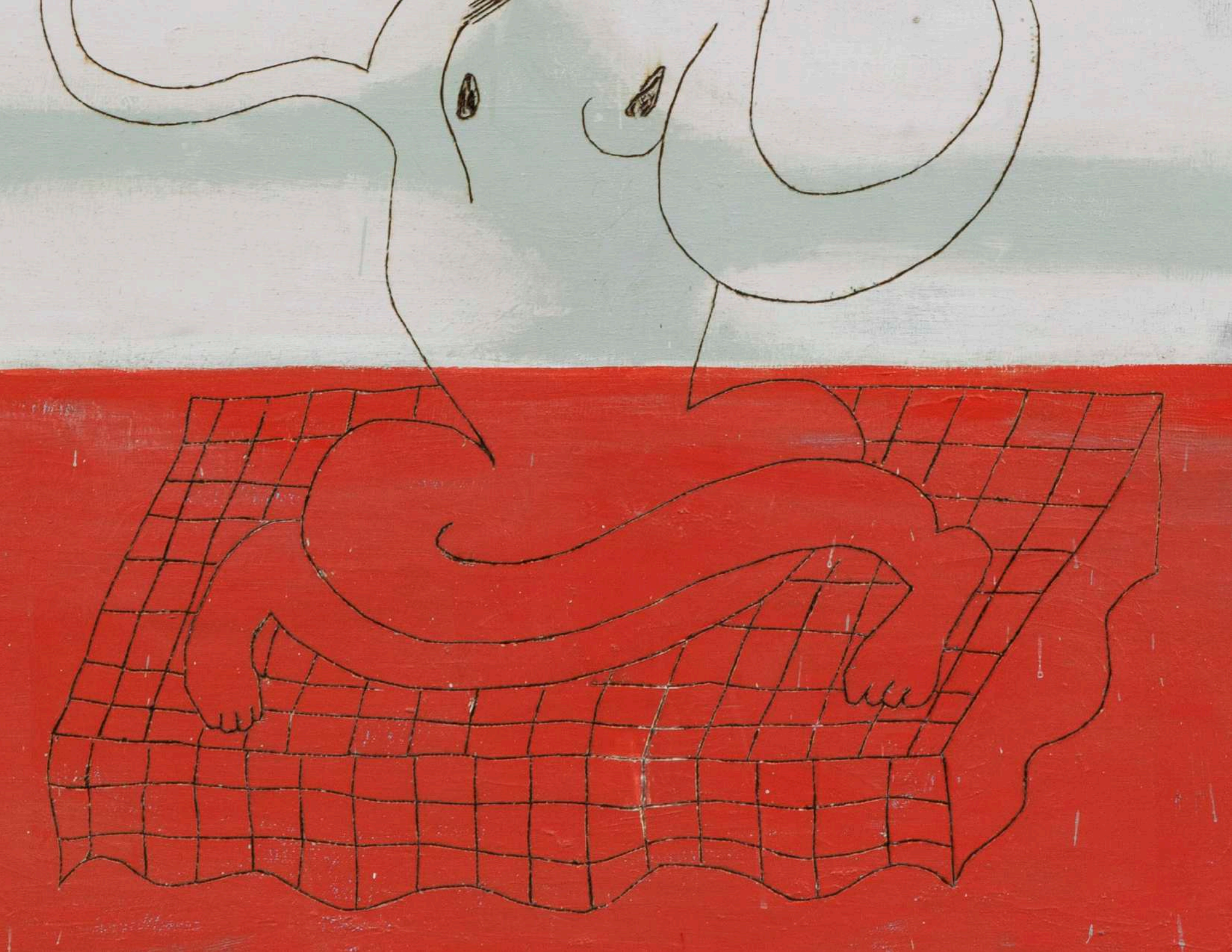
Submissive Idiot, 2022
Graphite on paper
18 1/2 x 12 3/4 in (framed)
47 x 32.5 cm (framed)
(NAE23.020)

Heart and D, 2022
Graphite on paper
18 1/2 x 12 3/4 in (framed)
47 x 32.5 cm (framed)
(NAE23.023)

NA, 2021
Acrylic and pyrography on wood
55 1/2 x 43 1/4 in
141 x 110 cm
(NAE21.039)

Voyeur II, 2020-2021
Acrylic, textile, spray paint on wood
15 3/4 x 11 3/4 in
40 x 30 cm
(NAE21.042)

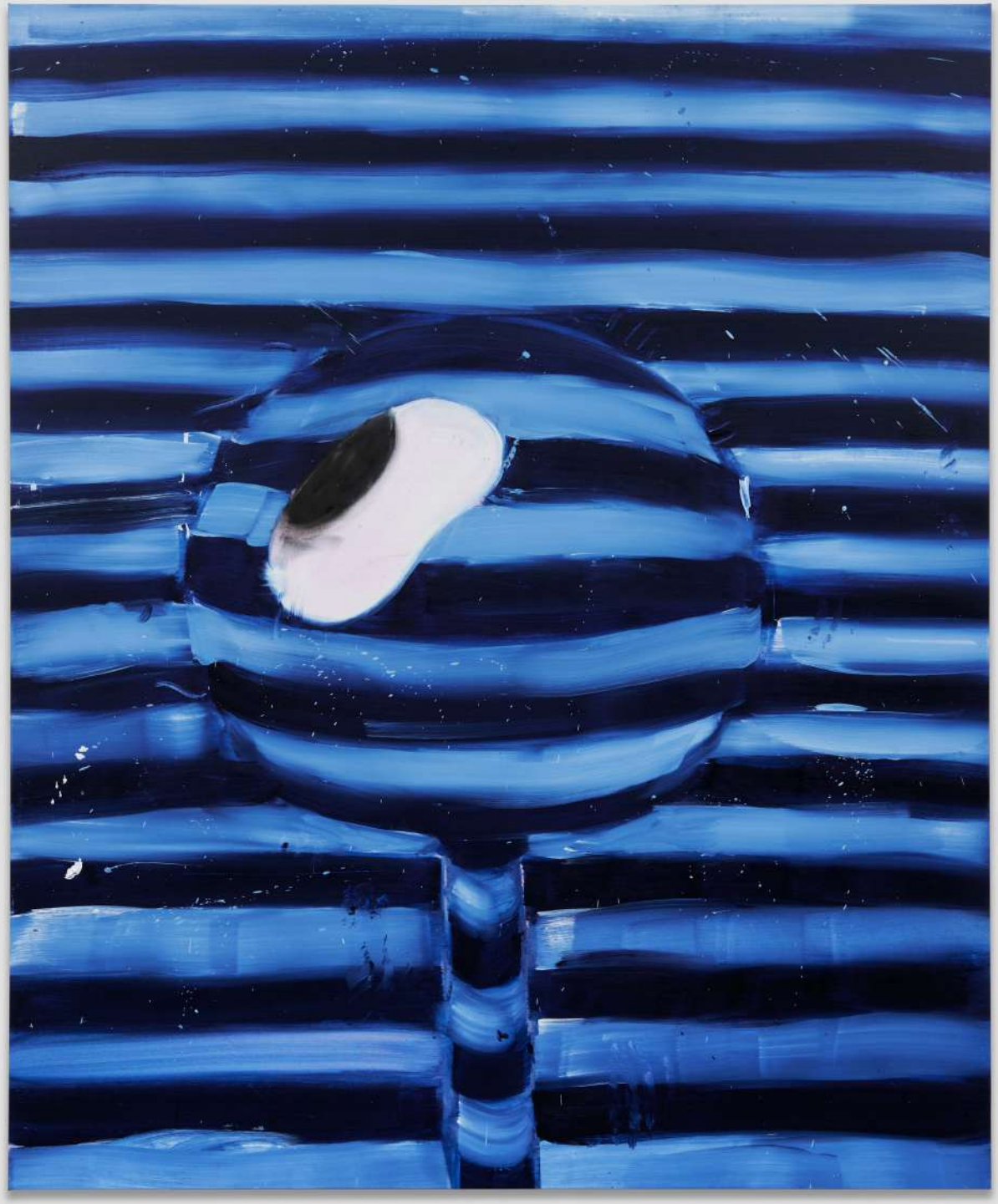
Born Dead, 2022
Oil on canvas
55 1/8 x 43 1/4 in
140 x 110 cm
(NAE23.014)

Untitled, 2022
Oil, spray paint on canvas
74 3/4 x 63 in
190 x 160 cm
(NAE22.018)

Untitled, 2022
Oil, spray paint on canvas
78 3/4 x 59 in
200 x 150 cm
(NAE22.017)

Manic Trance, 2022
Oil on canvas
55 1/8 x 45 5/8 in
140 x 116 cm
(NAE23.013)

Psychopathe Piégé, 2021
Acrylic, oil on wood
33 1/2 x 26 in
85 x 66 cm
(NAE21.005)

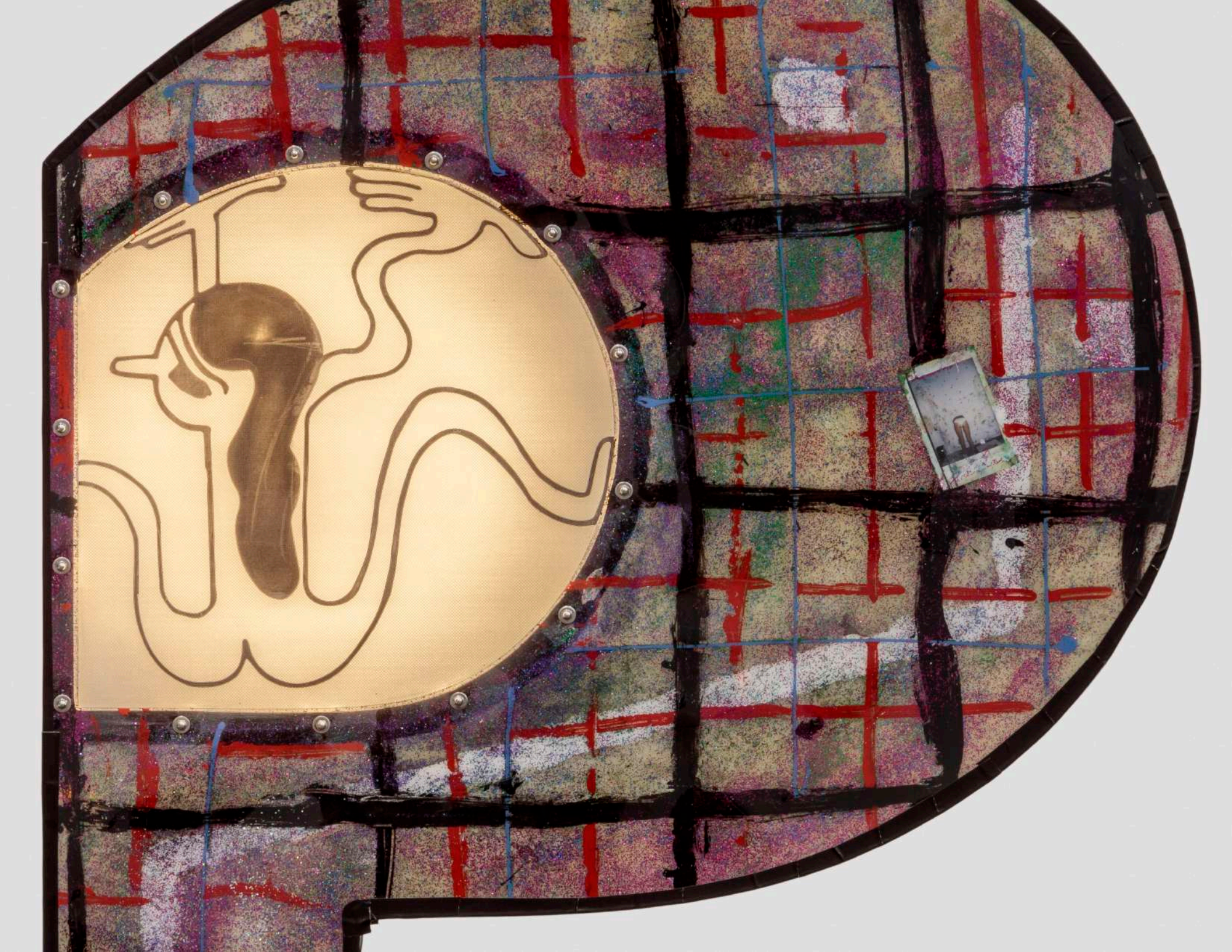

Swallower, 2020-2021
Acrylic, paper, spray paint, oil sticks on textile
21 1/4 x 15 3/4 in
54 x 40 cm
(NAE21.029)

Trapped (Silhouette Sign Lamp), 2021
Lamp with plexiglass, PU-foam, steel, wood,
spray paint, glitter, polaroids and acrylic
47 1/4 x 31 1/2 in
120 x 80 cm
(NAE21.047)

SELECTED EXHIBITONS AND PROJECTS

SELECTED EXHIBITIONS AND PROJECTS

UNREADINESS
2023
ROGER RAVEEL MUSEUM
ZULTE, BELGIUM

COCLOPIE
2023
NINO MIER GALLERY
BRUSSELS, BE

SQUIRM
2021
NINO MIER GALLERY
LOS ANGELES, CA, US

THE WADDLE SHOW; A COUNTERACT
2019
M LEUVEN
LEUVEN, BE

HAUS DER WANDERER
2019
WESTFALISCHER KUNSTVEREIN
MUNSTER, DE

LORD NELSON FW17
2017
C A S S T L
ANTWERP, BELGIUM

UNREADINESS

2023
ROGER RAVEEL MUSEUM
ZULTE, BE

Van 16 april tot 10 september 2023 brengt het Roger Raveel Museum werken samen van Jan Vercruysse (1948-2018), Nel Aerts (1987) en John Murphy (1945). De titel van de tentoonstelling, *Unreadiness*, is ontleend aan Giacomo Joyce, een opmerkelijke zestien bladzijden tellende tekst geschreven door James Joyce tijdens zijn verblijf in Triëst in 1914 en postuum uitgegeven in 1968.[1] In dit liefdesrelaas geeft Joyce uiting aan gevoelens van eenzaamheid, verlies en verlangen. De tekst vormt een kluwen van referenties die verscholen zitten achter een sluier van persoonlijke connotaties en universele archetypes.

Op een gelijkaardige manier ontwikkelden de kunstenaars in deze tentoonstelling een eigen universum dat put uit de private gevoelens van de auteur. Tegelijk bedienen ze zich van een kunsthistorisch en literair discours vol iconografische symbolen. Een aantal terugkerende motieven verraden een dubbele bodem: de sluier, het gordijn of het podium, het masker en het zelfportret, de poëtische woordkeuzes in de titels. In een sensueel spel van verhullen en onthullen, getuigen de kunstwerken over de creatie an sich: “kunst omwille van zichzelf, en voor zijn eigen lot”.[2]

De algemene stemming in veel van de werken is die van de melancholie, een moeilijk in woorden te vatten gevoel van gemis en onbestemd verlangen. Als een schip zonder koers, dobberend op een weidse zee, voelt de kunstenaar zich getroffen door eenzaamheid en voert zichzelf op om uiting te geven aan die existentiële vraagstukken in de vorm van een dubbelganger, een personage. Kijken en bekeken worden gaan hand in hand. De werken in deze tentoonstelling lijken in een andere dimensie te bestaan, opgesloten in zichzelf, op afstand van de kijker.

Elk van de kunstenaars bevraagt en test het verkozen medium – beeldhouwkunst, schilderkunst, fotografie, poëzie – in het licht van de kunstgeschiedenis met aandacht voor haar tradities en

All images courtesy of Roger Raveel Museum.
Photography by Dirk Pauwels.

breuklijnen. De ene zoekt hiervoor een esthetische zuiverheid op, de ander valt deze net aan. De versleutelde structuren van taal, betekenis en beeld worden ontbloot, terwijl een grote aandacht uitgaat naar materie, drager, volume in de ruimte en formaten. Een narratieve of anekdotische dimensie wordt vermeden.

Unreadiness brengt werken van kunstenaars uit twee verschillende generaties met elkaar in verband en kunstwerken uit verschillende periodes, van de vroege jaren 1980 tot 2022. De fundamentele vraag naar de status en de plaats vankunst vandaag is, meer dan ooit, brandend actueel. De tentoonstelling tracht een antwoord te bieden op een wereld die tegelijk onverzadigd en onverzadigbaar is. In zichzelf gekeerd als hermetische machines laten de kunstwerken de bezoeker naderbij komen en kennismaken met hun vreemde vormen, hun beelden die ontroeren en beroeren in verstilde, soms absurde en steeds oprechte schoonheid.

[1] "*Unreadiness*. A bare apartment. Torbid daylight. A long black piano: coffin of music. Poised on its edge a woman's hat, red-flowered, and umbrella, furled. Her arms: a casque, gules, and blunt spear on a field, sable." – James Joyce, Giacomo Joyce, vert. Gerardine Franken, Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam, 1969.

[2] Jan Vercruysse in gesprek met Carolyn Christov-Bakargiev, Flash Art International, n° 148, oktober 1989

COCLOPIE

2023
NINO MIER GALLERY
BRUSSELS, BE

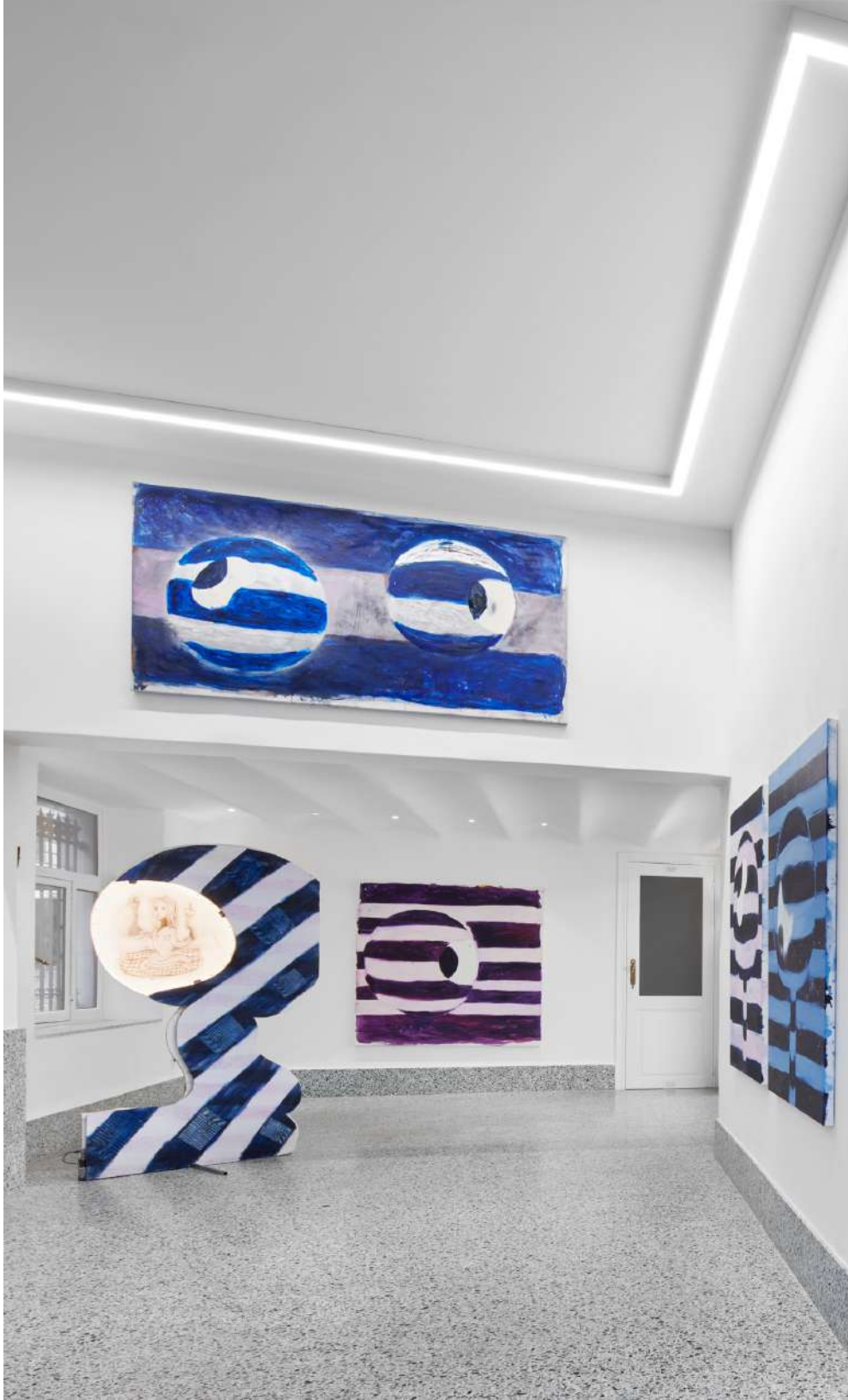
Nino Mier Gallery is pleased to announce *Coclopie*, an exhibition of oil paintings and graphite drawings by Antwerp-based artist Nel Aerts. A series of paintings and drawings will on view in Brussels, Belgium from January 14 – February 17, 2023.

Coclopie – a word conjoining “oculus”, “cyclops”, and the bioluminescent deep sea creature “copepod” – names the one-eyed creatures emerging from Aerts’ new compositions. Each painting features a pared-down creature embedded within a striped pictorial plane. Aerts’ coclopie comprise only one eye, which cartoonishly peers to one side, and sometimes a torso or a single limb. Despite their painterly reduction, the artist still imbues some of her figures with charged emotionality, like the forlorn downward gaze of *Self-doubt* or the vacant stare of *Camouflaging The Dark Clouds*. Others are mute, both verbally and affectively. “The moment you think you glide into a sentimentality,” says Aerts, “you see that some figures have an erect penis coming out of their heads, assertively dancing in the sky.” Her humor and irreverence rears its head even within this newly economical approach.

Describing her process for *Coclopie*, Aerts said she felt the works becoming “something more like science fiction: how the world would look in an ancient future, when nothing is left, and we are reduced and obliged to become one with nature again.” The exhibition is therefore not only formally reductive, but also speculates around several other forms of reduction: the reduction of community, of lifeforms, and of personal agency.

A diminished sense of safety also pervades the works in the exhibition. Each figure is camouflaged with its environment, the picture plane. Camouflage is a tool of survival, and its omnipresence in *Coclopie* gives the works a sense of imminent danger, as lighthearted as the figures might otherwise seem. The camouflage makes the foreground and background of each work disappear into each other, leading viewers’ eyes back to the works’ minimal surfaces.

The series of graphite drawings featured in *Coclopie* are self-portraits of Aerts in front of her paintings. She depicts herself in a state of physical and emotional extremity: her limbs extend abundantly, her hands vibrate, her body twists and turns, and she yells, falls, pleads, and cries. “The drawings bring the exhibition back to me,” explains Aerts, “they’re self-deprecating, which is a necessity. They are a way for me to deal with my own vulnerability and the nightmare that is the painting process.” But through darkness comes a light. Like the self-generating light of the copepod, it imparts a spontaneous luminosity to Aerts’ paintings and a nimble humor to her fallen world.

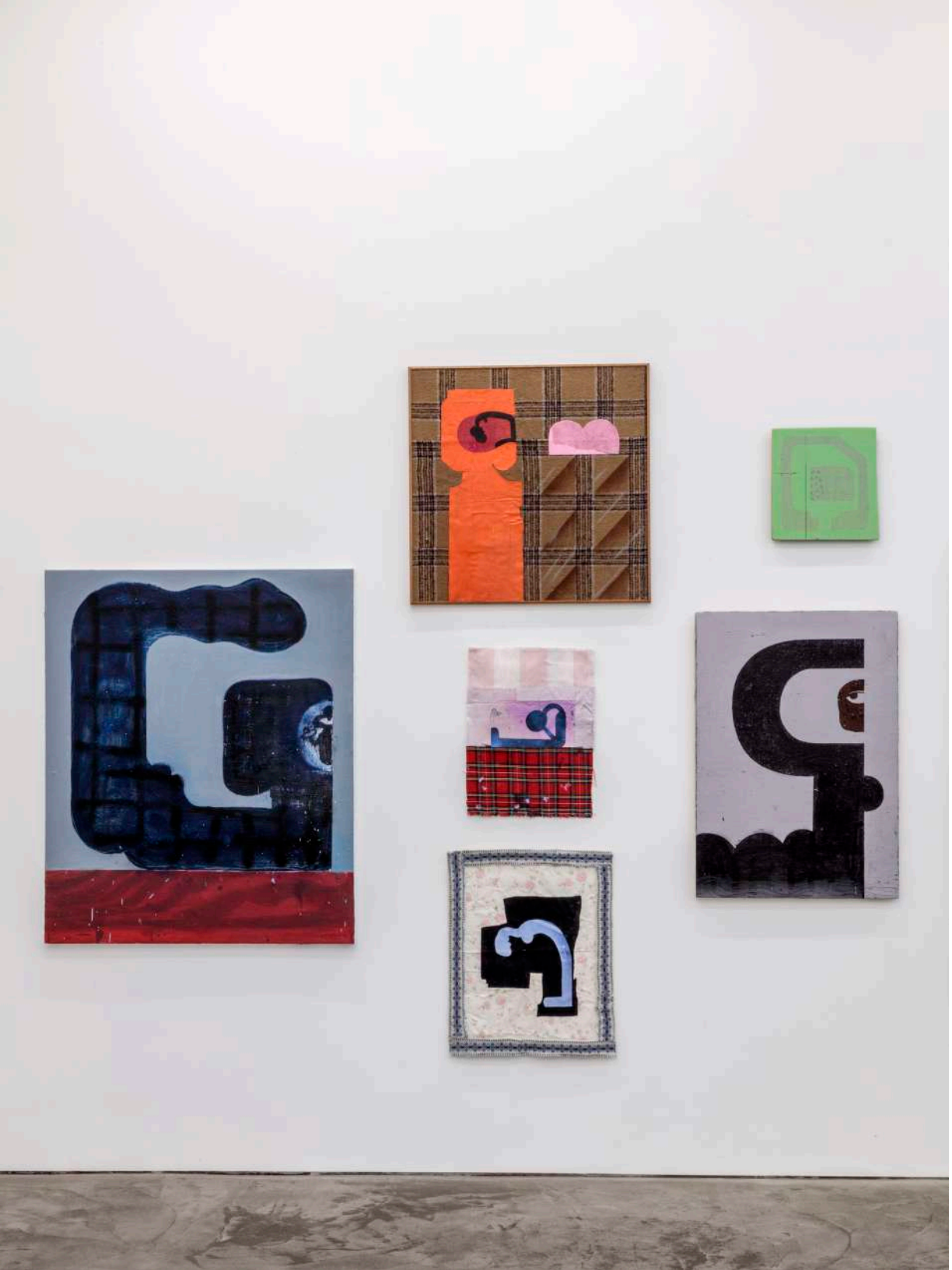
SQUIRM

2021
NINO MIER GALLERY
LOS ANGELES, CA, US

Nino Mier Gallery is pleased to present *SQUIRM*, our first solo exhibition with Belgian artist Nel Aerts. The exhibition features recent multimedia works that comprise an aesthetic that is as visceral as it is visual. Onanistic ouroboroses, punkish fabrics, deconstructed faces, and many a weathered surface line the walls of Aerts' first solo exhibition in the United States. Displayed in a salon-style hang, *SQUIRM* projects viewers into Aerts' oneiric world—one that is at once lonely and erotic; based in materialism and in fantasy; comprised of fixed objects and charged with the movement of oblique narrative. Forty-seven works will be on view in Los Angeles through December 18, 2021.

Aerts' practice is known for its simultaneous specificity of aesthetic vision and breadth of materials. After focusing on video and performance in the early 2010s, Aerts delved into a painting and collage practice that translates the sense of atmosphere and story offered by time-based media into the domain of static objects. She traded the camera for a panoply of materials and an interest in iterative representational motifs. For instance, in *SQUIRM*, towels, doormats, sheets, flannels, and scraps of lace—especially those that show signs of wear and age— all get a second life as the building blocks to Aerts' roughened, textured landscapes of the unconscious. To these surfaces, the artist takes knives, lasers, ink, pencil, acrylic, oil, spray paint, foam, plexi, varnish, and sandpaper, transforming them with gusto.

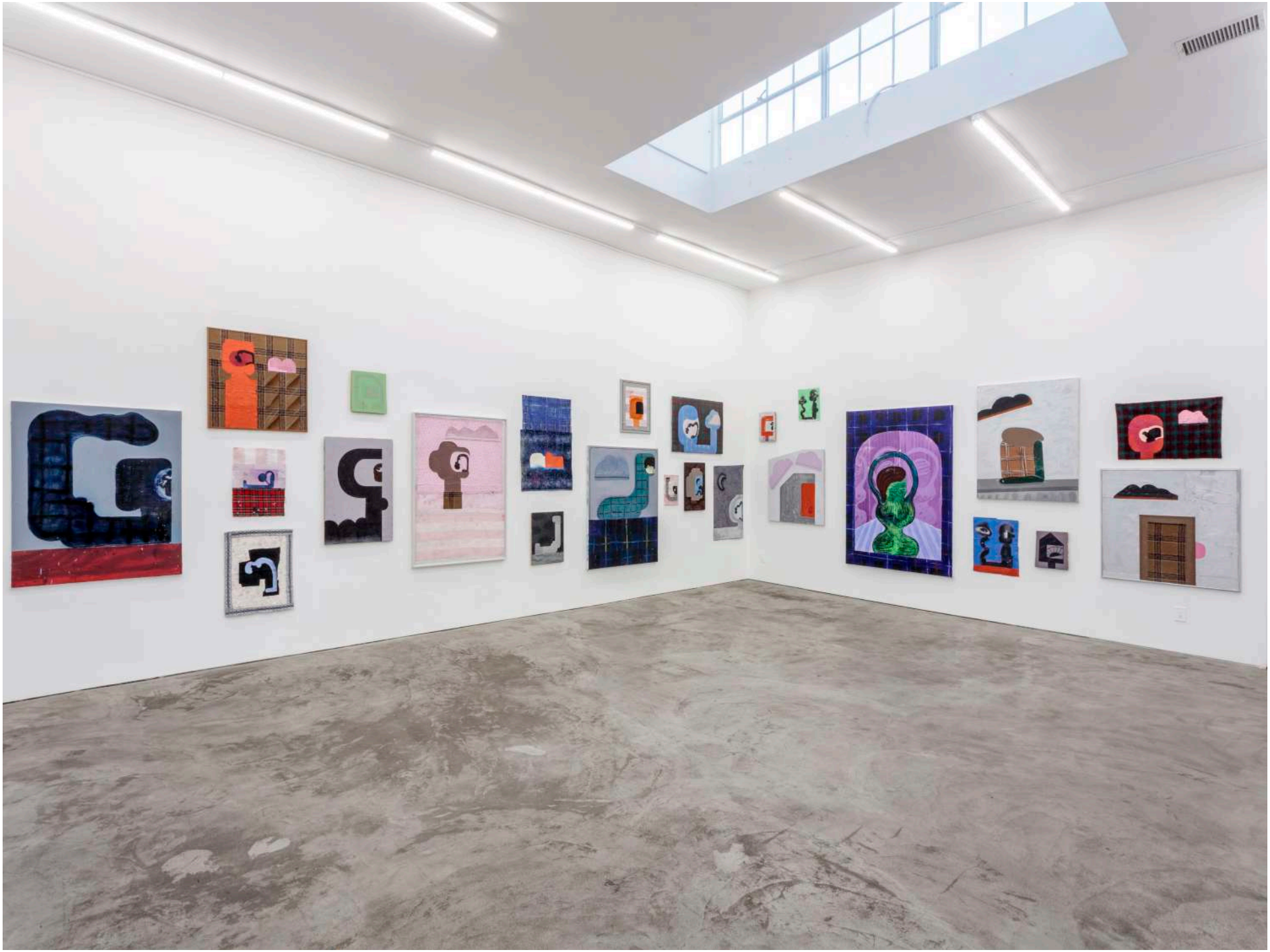

But while Aerts' primary medium shifted, her underlying representational concerns with identity, sexuality, faciality and masking endured. The human bodies represented in her video work are now substituted for tubular, feminized forms that often reduce the figure to essential, biomorphic parts: hands, genitals, eyes, and sometimes faces that resemble the profile views of Egyptian bas-relief. They uncannily appear and re-appear throughout Aerts' works, primarily in bent postures that seem interchangeably humbled, reverent, and consumed in the act of masturbation. Though Aerts' figures morph with each work, they all belong to the same hermetic world. This world contains both the snake charmer (*The Snake Charmer Eye*, 2021; NA; 2021) and the self-devouring, charmed snake (*Swallower*, 2020-2021; *Narcissist*, 2021).

The sense of hermeticism displayed by Aerts' visual vocabulary transforms into an overall thematic of entrapment in *SQUIRM*. Figures are not only trapped in cycles of self-devourment, but also are trapped within the architectures of Aerts' abstracted compositions. Some are confined within sculptural forms that mirror their own bodies' reductive geometries. For instance, In Trapped (*Silhouette Sign Lamp*, 2021), a long-haired figure splays her limbs out on all sides of a sculpture's interior white void, as though she were a hamster caught spinning on a wheel. Elsewhere on the sculpture's imperfect grid, Aerts inserts Polaroids of herself posed with her paintings and collages. Frames within frames within frames – uncanny figures find themselves stuck within Aerts' compositions, caught in grids like prison cells and ovals like prenatal sacs. Mise-en-abyme is the new logic of Aerts' collapsed narrativity.

SQUIRM is titled after a type of movement elicited by confinement – one squirms when one is physically uncomfortable, emotionally ill-at-ease, or filled with restless, unchanneled energy. It is descriptive of many facets of the exhibition, from a viewer's experience within its dreamlike labyrinth to Aerts' frenetic artistic process. Aerts works intuitively and associationally, letting the somatic exchange with her materials be a guiding force in her layered creations. Similar to the automatic writing practices of the Surrealists, Aerts trusts in the force of the unconscious to drive her world-building. The salon-style hang of the show, which enables a viewing experience marked by simultaneity rather than linearity, reflects what her studio might look like as she conceives of and constructs multiple works concurrently. It also creates a parallel experience of entrapment not only in the figures represented in her works, but also in the viewer, as the space is cordoned off from the gallery's foyer with two floor-length, hanging curtains that depict a supine figure with a single, open eye.

SQUIRMY DANDY MEETS FEARLESS FREEFALLER
MEETS SLEEPLESS WANDERER
7313
NEL AERTS
SQUIRM
NINO MIER GALLERY

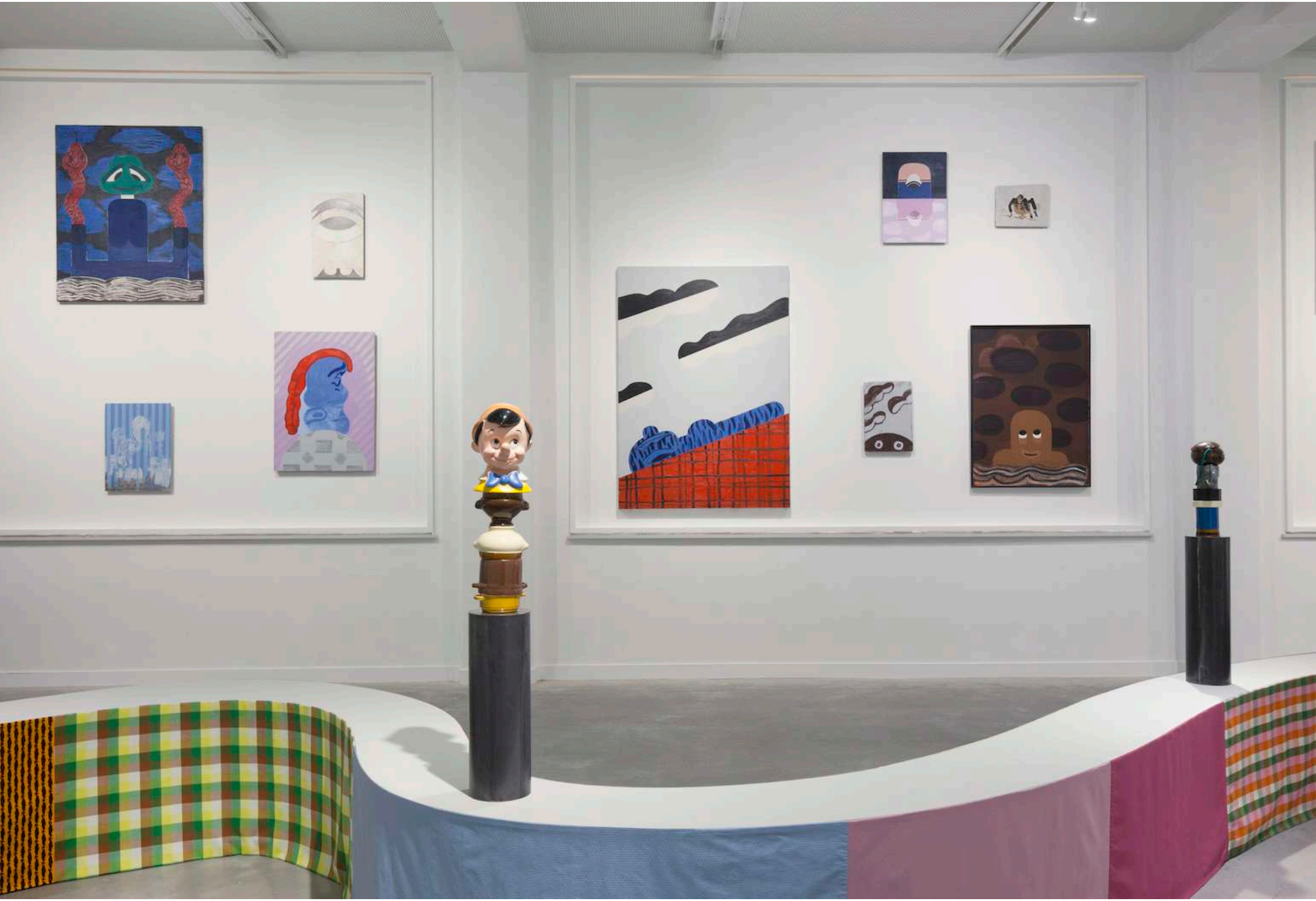

THE WADDLE SHOW; A COUNTERACT

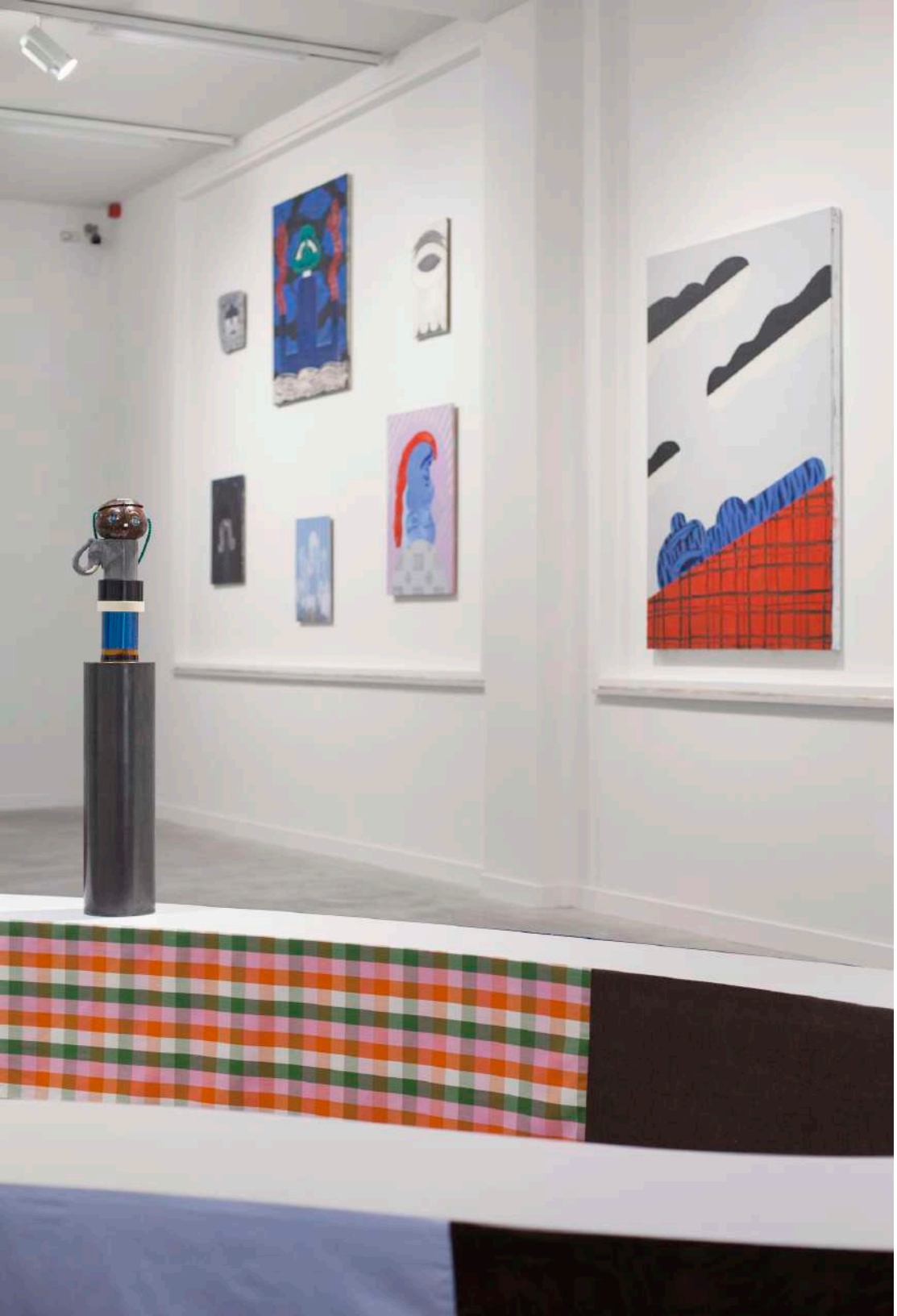
2019
M LEUVEN
LEUVEN, BE

In *The Waddle Show; a counteract*, these clownish figures on the walls become the audiece of a theatrical stage in the middle of the exhibition space, on which Nel Aerts presents a new series of stacked sculptures. These sculptures form a kind of fragile parade of objects that are not intended to be stacked on top of one another. A coconut head rests on a soup bowl, which in turn balances precariously on a misshapen plastic cup. These sculptures are thus suggestive of a process of risk-taking and possible failure.

All images courtesy of M Leuven. Photography by Miles Fischler.

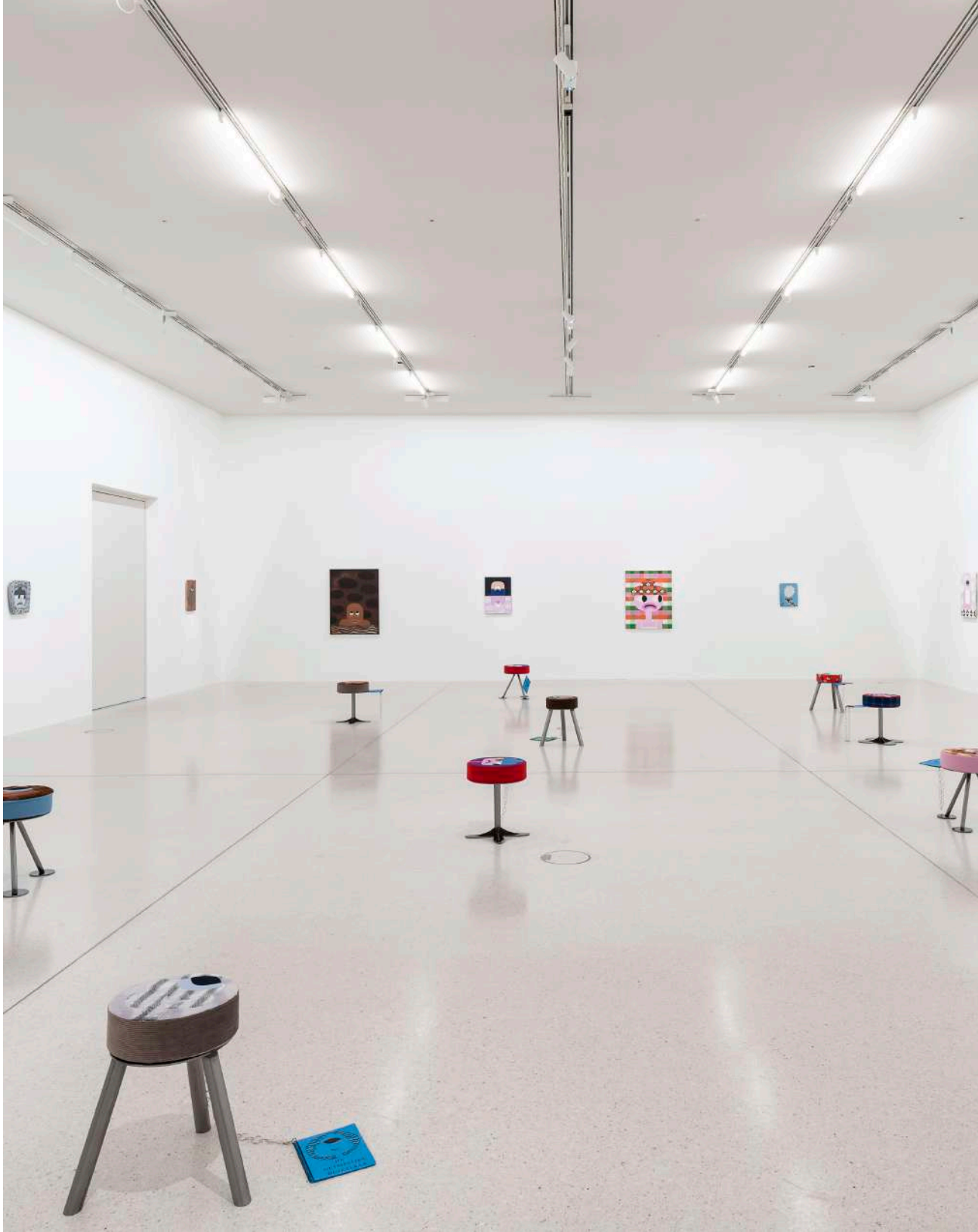

HAUS DER WANDERER

2019
WESTFALISCHER KUNSTVEREIN
MUNSTER, DE

Nel Aerts (b. 1987 in Turnhout, lives and works in Antwerp) turns the Westfälischer Kunstverein into a “Haus der Wanderer”, a temporary home, a gathering place where wanderers and travelers encounter those other inhabitants and dwellers, who have been put up here by the artist. We see them in paintings and drawings: sometimes humorously absurd, sometimes emotionally appealing figures always competing with abstract two-dimensional patterns. This invite shows such a juxtaposition with a drowsily disoriented man underneath a poster of (a travelling) Matisse in Morocco. Travel is not limited simply to geographical measures and movements but may also describe internal developments and mental leaps. This belief feeds Nel Aerts’s practice when her reflections on her own identity and position as an artist form the backdrop of many of her works.

The exhibition at the Westfälischer Kunstverein can be regarded as one part of a diptych with another exhibition by Nel Aerts being simultaneously presented at the Kunsthalle Lingen – both shows have been developed in close collaboration and constitute the artist’s first institutional solo shows in Germany.

HERR EINSAM
UND SEINE
EINSAME NÄCHTE

LORD NELSON FW17

2018
C A S S T L
ANTWERP, BE

C A S S T L is an artist initiative run by Carla Arocha, Stéphane Schraenen and Luc Tuymans and is located in Antwerp's harbor neighborhood.

SELECTED PRESS

SELECTED PRESS

DE TIJD
APRIL, 2023
SOFIE VAN HYFTE

THE BROOKLYN RAIL
2021
YXTA MAYA MURRAY

DE STANDAARD
AUGUST, 2021
INES MINTEN

FLANDERS DC
NOVEMBER, 2020
KOEN VAN DER SCHAEGE

MOUSSE
JANUARY, 2020

DE TIJD

APRIL, 2023

Expo ‘Unreadiness’, een reis met melancholie in de zeilen

SOFIE VAN HYFTE

‘The Invisible One Sees It All’ van Nel Aerts. Een schuchter werkje. ©Private Collection Greece

Als je de expo ziet als een reis, dan vormt de inkomhal de eerste stop’, zegt Deboutte. ‘Het onderweg zijn is iets dat vaak terugkomt, ook in het werk van Muphy, met het dobberen op zee als metafoor voor de melancholie. De ervaring en het kijkgedrag van de bezoeker staan centraal in zijn werk. Murphy spoort de toeschouwers op allerlei manieren aan om deel te nemen. De werken van Vercruysse en Aerts kan je dan weer zien als een introductie van personages. Niet de kunstenaar zelf, wel zijn archetype of zijn gemoedstoestand op dat moment. Ook dat komt vaker terug in de rondgang.’

James Joyce

Wat ‘Unreadiness’ indrukwekkend maakt, is de gelaagdheid. Je kan door de tentoonstelling wandelen en bij de esthetische bovenlaag blijven hangen. Maar evengoed kan je de diepere lagen proberen te ontrafelen.

‘‘Unreadiness’ is een groepstentoonstelling die verder gaat dan louter een eenvoudige thematiek die de werken met elkaar verbindt’, zegt Deboutte. ‘Er is ook een minisolotentoonstelling van de drie artiesten in de rondgang. Elke kunstenaar kan en mag zich zijn plaats toe-eigenen.’

De titel van de expo is ontleend aan ‘Giacomo Joyce’, een tekst van James Joyce, geschreven tijdens zijn verblijf in Triëst in 1914. Daar schreef hij ook een deel van ‘Ulysses’, zijn meesterwerk. In ‘Giacomo Joyce’, dat vermoedelijk deels autobiografisch is, spreekt uit een opeenvolging van fragmenten waarin ruimte noch tijd duidelijk gedefinieerd worden eenzaamheid, zinnelijk verlangen en onbeantwoorde liefde. ‘Op de laatste bladzijde beschrijft Joyce het ‘niet gereed zijn’’, zegt Deboutte. ‘Het warrige gevoel dat de doffe, zachte ochtend typeert na een nachtelijk afscheid. Wat achterblijft is de herinnering aan een moment, een persoon, een plaats die misschien nooit bestond.’

Op een gelijkaardige manier als de tekst bedienen de kunstenaars in de tentoonstelling zich van een kunsthistorisch discours vol iconografische symbolen. ‘Een aantal terugkerende motieven verraden een dubbele bodem’, zegt Deboutte. ‘Denk aan de sluier en het gordijn, het masker en het zelfportret. Het spel van verhullen en onthullen, dat baadt in een melancholische stemming. Als een schip zonder koers, dobberend op een weidse zee, zoekt de kunstenaar de existentiële vragen op. Hierin kijken de kunstenaars naar elkaar en naar het publiek, en worden ze op hun beurt zelf bekeken.’

Verhoudingen

De tentoonstelling legt verbanden bloot tussen werken van kunstenaars uit twee verschillende generaties, van 1980 tot 2023. ‘De fundamentele vraag naar de plaats van kunst is nog altijd actueel’, zegt Deboutte. ‘De tentoonstelling probeert een antwoord te geven op een wereld die tegelijk onverzadigd en onverzadigbaar is. Als ‘hermetische machines’ die in zichzelf gekeerd zijn laten de kunstwerken de bezoeker kennismaken met soms vreemde vormen of beelden die ontroeren of beroeren.’

Deboutte speelt in de rondgang met de verhoudingen tussen de kunstenaars. Soms dialogeren Aerts en Vercruysse met elkaar, dan is het de beurt aan Vercruysse en Murphy, nadien aan Murphy en Aerts. Of ze laat ze apart of samen aan het woord, waardoor elke zaal de bezoeker op een eigen manier aanspreekt.

De tweede zaal lijkt een identiteitscrisis weer te geven. Aerts gaat er in interactie met de statische, maar prachtige sculpturen van Vercruysse. Zijn het meubels? Of kunstwerken? ‘Tombeaux’ uit 1988 lijkt op een kast waarin niets weggeborgen kan worden. Voor Vercruysse is het een graftombe. De sculptuur staat teruggetrokken in de ruimte opgesteld en lijkt de veiligheid van een muur op te zoeken. Net als de eenogige wezentjes van Aerts’ schilderijen ‘Skepticism’ en ‘Void’, die beiden de wereld de rug toekeren en aanstalten maken om het canvas te verlaten.

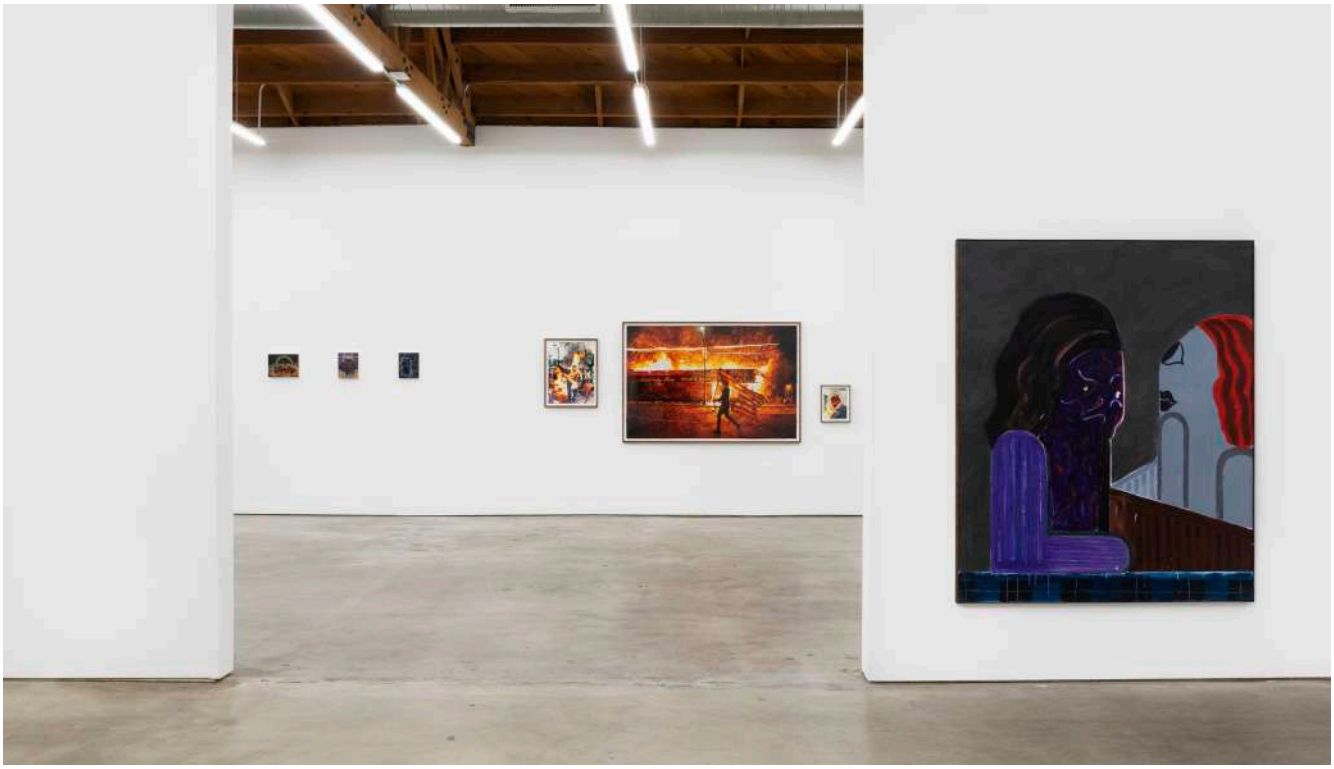
Een klein werk van Aerts enkele zalen verder brengt ons tot introspectie. Een wezentje kijkt naar zijn spiegelbeeld in het water, verdrietig, met de ogen neergeslagen. Het spiegelbeeld is evenwel fel roze. Het gras dat altijd groener is aan de overkant, de kwetsbare ziel van de Instagram-generatie die in de spotlights leeft, maar daarom niet gelukkiger is, lijkt in haar werken blootgelegd te worden. Van het schilderijtje wordt de blik van de bezoeker geleid naar een schip van Murphy, zeilend op weg naar een onbekende bestemming. We zijn er nog niet.

THE BROOKLYN RAIL

2021

GEST

Yxta Maya Murray

Installation view: GEST, Nino Mier Gallery, Los Angeles, California, 2020-21. Courtesy Nino Mier Gallery.

Nino Mier, the Austrian-born, Los Angeles-based painter and owner of his eponymous gallery, found himself adrift last March, at the beginning of the pandemic. “While constantly browsing the web in a meditative and almost obsessive way on my phone,” he writes in the essay that accompanies the space’s new show, *GEST*, “certain works popped up through a little searching, or through group shows here and there, and stuck with me.” In the midst of LA’s first lockdown, when many people were still picking up their mail while swathed in rubber gloves and we did not yet know whether to protect ourselves with expression-erasing face masks, Mier’s melancholy internet cruise resulted in a compendium of artworks that illustrated Spring 2020’s opening chapter of fear. Mier’s retreat to the consolations of scrolling, a kind of peripateticism or journeying, led him to devise an exhibition dedicated to the “gest,” that is, a “tale of adventure” or a knightly exploit—from the Anglo-French geste, which means, among other things, “romance.”

The resulting show, which highlights 37 works from 10 different artists, builds upon Mier’s wish for freedom and sensation. *GEST*’s watercolors, drawings, stoneware sculptures, acrylic paintings, and collages express less an impulse towards a traditional Arthurian quest or quixotic caper than a yearning for a voyage wherein the wanderer may rediscover the joys of seeing and being seen, and the pleasures of touching and being touched. Stephanie Temma Hier’s mellifluous *Under the Volcano* (2020) begins with a foundation of dry, porous stones, which frames a gorgeous painting of four hands grasping each other. The desiccated look of the rocks nods

to drought, while the shining, almost oily hands grappling in promiscuous abandon speak to the touch-famine that a great number of people currently endure. As Dr. Colter Ray, an assistant professor of interpersonal and health communication at San Diego State University said about this particular side effect of the lockdowns last May: “Imagining touch when we don’t have it is like imagining water when we’re thirsty.”

Blair Saxon-Hill’s *Untitled (Oyster, Pussy, Eye)* (2020), similarly evokes a longing to enter a privileged world where we can look closely into the eyes of another person and be caressed without fear of death. This collage/watercolor reveals a fragmented head, face, mouth, hand, and vagina composed largely from cutouts of photographs of marble sculptures. An eye gazes directly at the viewer from what looks to be a little bronze kiln or helmet, and a pale swoop of hair cascades down to a perfectly formed ear and a dangling, painted mouth. In the middle of the visage, a stone hand caresses the pudendum. *Oyster, Pussy, Eye* recalls not only the sensual collages of Claude Cahun and Marcel Moore but also references the feeling that our eyes have been caged and our hands have turned hard and cold from so much disconnection.

Soyeon Shin’s rhapsodic series of acrylic vignettes offer dreamlike cityscapes that make new sense during the COVID-19 pandemic. Largely focusing on scenes outside of street-facing apartment buildings that could be in New York City, downtown Los Angeles, Pittsburgh, or Chicago, Shin depicts a dogwalker strolling in front of a brick building while being erased by a tree’s shadow and a sidewalk’s glare, as in *Emerson Place* (2019), and a construction worker disappearing into a space-time wrinkle while standing in front of a build site, in *Bushwick Avenue* (2019). When created, these scenarios certainly intimated the topsy-turvy world of 2019, when President Trump was declaring an emergency to pay for the Wall, fomenting racial violence, and meeting with Kim Jong-un, but today Shin’s accounts of physical deletion also seem diagnostic of our contemporary loneliness and medical hazard.6

In March of 2020, an article in Psychology Today advised those suffering already from touch deprivation to self-soothe with “stretching, yoga, self-massage, [or] even just gently stroking your own face or arms, or rubbing your feet.”7 But Orkideh Torabi’s brightly dyed textile, *Your Fly’s Open!* (2020), reminds us of the special sensation that arrives when we encounter another person’s flesh. Two men face each other while seated on a tandem bicycle, touching their foreheads together while making intense eye contact. They seem to giggle, maybe at a wardrobe malfunction, but also at the joy of being in a body that is romancing another body, a body that will soon be engaged in the ancient and deeply necessary human adventure that we call the embrace.

Installation view: *GEST*, Nino Mier Gallery, Los Angeles, California, 2020-21. Courtesy Nino Mier Gallery.

De Standaard

AUGUST, 2021

‘Je bent nooit slimmer dan het werk’

Ines Minten

Sebastian Steveniers

Corona bracht kunstenares Nel Aerts een nieuwe gewoonte: ze werkt nu vaak buiten. ‘Ik heb de indruk dat de vogels komen kijken naar wat er staat. Maf hoor.’

Eigenlijk is dit niet het type woning voor een kunstenaarsstudio’, zegt Nel Aerts wanneer ze de deur van haar Antwerpse atelier opengooit. Traditioneel zou je hier een woonkamer verwachten, met salon en eetkamer. Op de eerste verdieping heeft haar echtgenoot, beeldend kunstenaar Vaast Colson, zijn atelier. ‘En helemaal boven wonen we.’

‘Normaal ziet het atelier er rommeliger uit. Ik heb tijdens de lockdown alles opgeruimd. Elk papiertje en stofje dat er lag heb ik in handen gehad, van alles heb ik overwogen of ik het zou houden of niet.’ Ze wijst naar de plastic bakken vol stoffen in een hoek van de ruimte. ‘In de kelder heb ik er zo nog 20, nu op kleur gesorteerd. Ik heb zelden zoiets ontspannends gedaan. Door stoffen samen te leggen, ontstonden vanzelf patronen en combinaties.’

Slechte dingen maken

Het atelier geeft uit op een stadstuin met een mooi verweerde muur errond, waar een paar werken tegen aanleunen. ‘Sinds de coronatijd werk ik geregeld buiten. In zo’n open omgeving heb ik een andere afstand tot mijn werk, er heerst een ander type rust. Misschien begin ik te flippen of heb ik te veel alleen gezeten, maar soms heb ik de indruk dat de vogels echt kijken naar wat er staat. Maf hoor.’

‘We zijn allemaal zo gevoelig voor het idee van succes en winnen, terwijl de kunst daar nu net niet over gaat volgens mij’

Nel Aerts maakt momenteel collages en schilderijen voor een tentoonstelling in Athene, begin oktober. Doordat haar expo die in mei in Los Angeles had moeten staan, werd uitgesteld, kon ze voor deze meer tijd nemen. ‘Ik heb aan die expo in LA zitten werken tot de telefoon kwam dat de boel in lockdown ging. Ook de show die bij Carl Freedman Gallery in Engeland stond, moest dicht. Zo’n eenzame expo heeft iets triests. Opeens moeten de werken hun plan trekken met elkaar, niemand komt kijken. Zo merk je pas hoe belangrijk de interactie met het publiek is.’

Ze besloot niet te panikeren en is boven tussen haar boeken gaan zitten, alles op stop. ‘Even terugschakelen was hard nodig, geef ik toe. Ik had een intens jaar achter de rug met vier solotentoonstellingen. Nu kon ik nog eens beginnen te werken vanuit mijn eigen verlangen, los van een naderende deadline.’

Daar tussen haar boeken stuitte Nel Aerts op het oud-Griekse begrip hamartia, de fout die de held van de tragedie ten val zal brengen. ‘De gevallen engel, de fatale held, dat hele idee van falen en mislukken zit al in de personages die ik creëer. We zijn allemaal zo gevoelig voor het idee van succes en winnen, terwijl de kunst daar nu net niet over gaat volgens mij.’

De worsteling van de held of engel in volle val past volgens Nel Aerts ook bij het proces van beginnen. De eerste dagen van het schilderen noemt ze ‘echt verschrikkelijk, een horrorshow’. Ze lacht met de uitdrukking die ze kiest, maar ze meent het wel. ‘Ik heb dan ineens boven nog van alles te doen en zodra ik op de onderste trede van de trap kom, wil ik liefst terug. Want ik weet dat ik eerst enkele heel slechte dingen zal maken of kopieën van vroeger werk. Die fase duurt soms weken: dan komt er niks. Het wordt pas interessant als je de aanval kan beginnen, als de storm ontstaat. Door te blijven vechten ontstaat er iets wat je niet voorziet, dan toont het werk zich en ben je vertrokken. Er bestaat niets beters dan dat. Ik zit dan vol goede moed, ik leer bij, schuif op.’

Te braaf

De voorbereiding van de expo in Athene komt in de laatste fase. ‘Wat af is, begint bij elkaar te komen, ik bekijk wat de onderlinge relatie kan zijn.’

Sommige werken op papier balanceren tussen tekening en schilderij. ‘Door ze in een zelfgemaakt houten bakje te plaatsen geef ik ze meer kracht als object.’ Die juiste balans tussen bruut en kwetsbaar vindt Nel Aerts cruciaal. Een roze pastel wordt gepareerd door een hardere olie. Strakke vlakken komen bij grovere texturen en vuilere kleuren. ‘Het mag niet te veel het één of het ander zijn. Sommige werken dreigden te braaf te worden. Daar schieten we natuurlijk niet mee op.’

Ze toont het bij een in het oog springend geel werk. De strakke vlakken hebben iets abstracts, zelfs architecturaals, in het helle geel van de achtergrond brengen vegen en vlekken een welkome ruwere toets. ‘De figuur zelf komt uit een van mijn eerste collages, maar de u-vorm waarin hij zich beweegt, is aan een verschuiving bezig. Ik kijk al eens graag terug naar vroegere beelden, om te zien of en hoe ze in een nieuwe context overleven.’
Je bent nooit slimmer dan het werk, stelt de kunstenares. Ze vindt het niet altijd wenselijk om zelf één vaste betekenis op te leggen. ‘Maar soms kijk je terug en zie je het opeens. Het werk vertelt het je.’

FLANDERS DC

NOVEMBER, 2020

Beeldend kunstenaar Nel Aerts: “Ik vind dat ik moet blijven springen, ook al kom ik soms in ademnood”

Koen Van der Schaeghe

© Dennis & Did

Haar werk is één en al weerbarstige verleiding en krachtig in de aanwezigheid. In haar tekeningen, collages, sculpturen, films en textielwerken toont Nel Aerts een heel eigen en herkenbare beeldtaal: schijnbaar vrolijk en semi-figuratief. Ze weet wat ze wil en tegelijkertijd twijfelt ze. Zelf is ze open en pretentieloos. Haar buitenlandse stappen zette ze eerder onbewust. Ze wordt vertegenwoordigd door de Londense Carl Freedman Gallery. Dat zegt iets over haar kwaliteit en haar attitude: “Ik wil klimmen in mijn werk maar wel vermijden dat ik leeggezogen word.”

Wie naar jouw werk kijkt, verbaast zich over jouw verbeeldingskracht.

Ik weet niet of ik als kind een buitengewoon brede fantasie had. Ik denk dat ik mij als kunstenaar een bepaalde taal eigen maakte, als een manier om er te zijn. Dat is misschien eerder een overlevingsstrategie dan een grote verbeelding. Aan het KASK in Gent focuste ik me op het kunstenaarschap an sich, op een positie innemen en onderzoekend acties ondernemen. Toen ik in Antwerpen arriveerde, omringde ik me eerst met sterke figuren, mensen die wisten wat ze deden. Met veel energie en in een intense sfeer. Dat was onvermijdelijk een goede

motivator om standpunten in te nemen.

Was het verlaten van het warme nest van de academie moeilijk?

Neen, ik kon niet wachten om uit die beschermende omgeving te zijn. Ik zat op hete kolen om te beginnen. Je moet een plek innemen en omdat ik nogal een sterke bewijsdrang heb, bouwde ik snel een eigen traject uit. Ik was kunstenaar voor ik schilder was. Op een zeker moment val je terug op jezelf en word je geconfronteerd met wat je wil doen. Op je eentje in het atelier komt het existentiële aspect van het kunstenaarsbestaan snel op het voorplan. Het is zo dat mijn echte atelierpraktijk ontstond. Geleidelijk aan eisten mijn collages en schilderijen hun plek op. Heel plezant was dat. Dat is ook mijn advies aan startende kunstenaars: blijf dicht bij jezelf en combineer veel spelen met hard werken.

Hoe leg je die duidelijke eigen toon in jouw groeiende oeuvre?

Ik heb een toolbox opgebouwd waaruit ik put om iets in de wereld te zetten. Die evolueert en schuift samen met mij op. Ik heb mijn eigen taal, maar het blijft een dubbele relatie. Ik kan behoorlijk koppig worden van mijn vocabulaire. Het heeft iets van gelijktijdig aantrekken en afstoten. Het feit dat mijn werk herkenbaar is, ervaar ik als een compliment, al vind ik daarom niet dat al mijn werk gelijkaardig is. Het bezit wel een duidelijk tastbare energie. Tegelijkertijd is het een spannend idee om dit alles morgen te kunnen opblazen. Dat is een vrijheid die je steeds moet behouden. Net omdat je ook gevangen kan geraken in je eigen taal.

Kan een verwachtingspatroon jou verlammen?

Mensen kunnen soms de neiging hebben hun verlangen te projecteren op je werk. Vroeger kon ik me erop betrappen dat ik soms andermans agenda invulde. Maar ik ben evenzeer iemand die bruut en intuïtief haar ding doet. Het blijft echter een constante oefening om daarin zelfkritisch te zijn. Je moet als kunstenaar opletten dat je jezelf geen zand in de ogen strooit. Herhaal je een bepaald beeld omdat het naar jouw gevoel nog niet uitgeput of uitgepuurd is of omdat je nu eenmaal een nieuwe deadline voor de deur hebt staan? Dat is uiteraard een fundamenteel verschil.

Vrij snel presenteerde je jouw werk in het buitenland. Hoe verliep dat?

De groepstentoonstelling Un-Scene II in Wiels in 2012 blijkt achteraf een kantelmoment. Daar werd ik aangesproken door curatoren, critici en galeristen. Ik ging met de toenmalige Brussselse galerie Vidal Cuglietta in zee, die me meenam voor een solo op Liste Art Fair Basel. De tentoonstelling was klein, maar het was wel een eerste belangrijk momentum. Bij nader inzien heb ik die eerste internationale expo misschien onvoldoende bewust beleefd. Nadien volgden er meerdere. Zo'n grote persoonlijke impact had dat niet. Ik ben heel ambitieus in en met mijn werk. Maar ik was eigenlijk niet zo doelbewust ambitieus in die eerste voorzichtige buitenlandse stapjes.

Ervaar je buitenlandse interesse anders dan binnenlandse?

Je stelt je anders op. Mensen zijn minder op de hoogte van wie je bent. Enerzijds moet je op een manier 'harder werken' en anderzijds is er niets zo goed als een situatie waarin niemand je kent. In het binnenland neemt het sociale aspect het misschien sneller over. Mijn werk is zeker niet hapklaar, dus het feit dat ook buitenlanders er aansluiting bij vinden, is een fijne vaststelling. Ik vind het ook aangenaam dat wie mij volgt een spanningsboog in een groeiend oeuvre ervaart. Ik wil dat er iets opgebouwd wordt, dus daag ik mezelf bij elke expo opnieuw uit en wordt alles opnieuw in vraag gesteld. Zo wordt het werk telkens complexer en worden er almaar nieuwe lagen aan toegevoegd.

Zijn vernissages hoogtepunten voor jou?
Dat verschilt, ik kan soms zenuwachtig zijn omdat het werk van dan af zijn weg moet zoeken. Het is spannend te zien hoe het overleeft en hoe mensen ermee aan de slag gaan. Op een vernissage hangt daarom soms een fantastische energie en dan is dat voor mij zeker een hoogtepunt. Een expo zelf is voor mij geslaagd als die iets teweegbrengt bij het publiek en een dialoog op gang brengt. En als er nieuwe mensen aangetrokken worden, die geïnteresseerd zijn en mijn werk willen volgen.

Hoe leef je toe naar een expo?

Ook dat verschilt wel eens. Eind 2019 bleek een waar culminatiemoment, met drie solo's, twee in Duitsland, één in Museum M én een eerste catalogus die ik maakte met Triangle Books. Ik was erg blij hoe ze met elkaar in relatie gingen. De maanden voor een expo zijn allesopslorpend. Dan is er niets anders dan het werk.Ik heb niet altijd een heel concreet beeld van elk werk, maar wel van wat de tentoonstelling als geheel kan worden. Tijdens het maken ontstaat het, in relatie tot elkaar ook. Zelden bewust, maar wat ik zie of beluister heeft wel een impact op dat proces.

Hoe belangrijk is jouw relatie met een galerie?

Mijn ervaringen zijn heel verschillend. Het kan een heel bijzondere of complexe relatie zijn. Je leert er telkens van en mettertijd sta je meer op je strepen omdat je weet waaraan je belang hecht en wat je beter loslaat. Het is een constante oefening om mensen met je werk aan de slag te laten gaan, zonder het gevoel te hebben dat je een zekere controle verliest. Ik heb een heel zelfstandige praktijk, uit zelfbescherming misschien of omdat ik zo ben de opgevoed. Daarom ook dat ik graag dingen uitgeef in eigen beheer. Vroeger zei ik op alles ja, vandaag beslis ik doordachter, omdat je op de duur leeggezogen wordt en zelf heel triestig en gefrustreerd kan achterblijven.

Blijf je worstelen met die balans, in jezelf en in je werk?

Het is hoe ik mijn leven vormgeef. Misschien ben ik extreem en zoek ik doelbewust uitersten. Dat zit in mijn werk en zo ben ik ook, bruut en kwetsbaar, intuïtief en spontaan. Soms ben ik zelf verrast van wat in mijn werk kruipt van gevoelens. En hoe deze vervolgens de interactie aangaan met het publiek. Al kun je als kunstenaar nooit helemaal controleren welke interpretatie mensen aan je werk geven. Daar leg ik me bij neer. Maar ik vind dat ik moet blijven springen, ook al kom ik soms in ademnood. Doe ik dat niet, dan kom ik na verloop van tijd op platgetreden paden. En dat is erger.

© Dennis & Did

MOUSSE

JANUARY, 2020

Nel Aerts at M Leuven, Belgium

Nel Aerts at M Leuven, Belgium, 2019-2020

Starting on 25 October 2019, M is presenting a solo exhibition by the Belgian artist Nel Aerts (1987, Turnhout). Aerts transformes the architecture of the hall and thus introduces her own universe into the museum. The exhibition brings together both older and new work, including a series of new sculptures that Aerts is exhibiting for the first time.

The practice of Nel Aerts (1987, Turnhout) is not limited to one medium. Although the emphasis seems to be on painting, her work includes collages, drawings, sculptures and textiles, as well as animations, videos and performances. Her distinctly figurative work is often populated by tragicomic figures rendered in simple lines and blocks of colour. On the walls of M these characters function as the audience for a snake-shaped stage in the midst of the exhibition space.

The Waddle Show; a counteract embodies the idea of the solo exhibition as a kind of fabrication, a highly symbolic snapshot. Aerts conceives of this exhibition as a "show", a theatrical setting, a consciously constructed and artificial context. The centrepiece of *The Waddle Show*; a counteract is a collage of a snake charmer (Der Schlangenbeschwörer, 2019), an allegorical manifestation of the artist, a serpentine doppelgänger. Der Schlangenbeschwörer was the title of an exhibition at Kunsthalle Lingen in Germany earlier this year, where the charmer's textile version figured prominently. At M, a snake-charmer-shaped hole in the wall quite literally forms the entrance to the show. The shape of the meandering snake returns in a couple of new paintings and in the central construction traversing the space. The sides of the stage are covered with textiles, suggesting another dimension of theatricality: the distinction between the stage and the offstage.

Here, Aerts shows her *Waddle Works*: a new series of sculptures, stacks of a wide variety of collectibles and curiosa. Although sculpture is not a prominent medium in her practice, the stacked constructions are literal markers of time past, composed as they are from ready made objects that lay dormant in her studio for years. It's a motley crew of assembled knickknacks: a Royco soup bowl; a Hawaiian coconut handbag; a weeping onion pot. The Waddle Show is the first time these sculptures materialise, uniting the disparate objects into new relations.

The "waddling" emphasises their fragility and precarious balance. The sculptures embody a process of risk and possible failure. Also on show is a series of sketches — diary drawings in small, carbon-papered notebooks — which are a constant in Aerts' practice. They form an image stream of thoughts flowing into each other. Five of these booklets are on display; a brand new artist's book collects all the drawings.

CURRICULUM VITAE

NEL AERTS

b. 1987, Turnhout, BE
Lives and works in Antwerp, BE

EDUCATION

2009 MA, Royal Academy of Fine Arts (KASK), Ghent, BE

SELECTED SOLO EXHIBITIONS

2023 *GUT FORCE EFFECT*, Eleni Koroneou Gallery, Athens, GR
Coclopie, Nino Mier Gallery, Brussels, BE
Half Gallery, New York, US *(forthcoming)*

2022 *Earth Girls*, Stedelijk Museum Hoogstraten, Hoogstraten, BE

2021 *SQUIRM,* Nino Mier Gallery, Los Angeles, CA, US
SWALLOW MAELSTROM HUT HEADS, PLUS-ONE Gallery, Antwerp, BE

2020 *Inner Wavy Turmoil Baby,* Eleni Koroneou Gallery, Athens, GR
Slippery Wobbler, Carl Freedman Gallery, Margate, UK

2019 *The Waddle Show; a Counteract*, M – Museum, Leuven, BE
Haus der Wanderer, Westfälischer Kunstverein, Münster, DE
Der Schlangenbeschwörer, Kunsthalle Lingen, Lingen, DE
The Other Self (with Ellen Berkenblit), Eleni Koroneou Gallery, Athens, GR

2018 *Checkered Checkmate*, PLUS-ONE Gallery, Antwerp, BE

2017 *Ontmaskerd Maske*, De Warande, Turnhout, BE
Lord Nelson FW17, CASSTL, Antwerpen BE
The Village Idiot, Carl Freedman Gallery, London, UK

2016 *Jack and the Paradise Cruise,* Horizont Gallery, Budapest, HU

2015 *Billenkoek*, KIOSK Gallery, Ghent, BE
Verzopen Vaarwaters, trampoline, Antwerp, BE

2014 *Doppelgänger,* trampoline, Antwerp, BE
Lord Nelson's Portrait Gallery, Carl Freedman Gallery, London, UK
A Two-Course Meal, (with Kristian Devantier), Galleri SPECTA, Copenhagen, DK

2013 *Liste Basel*, Galerie VidalCuglietta, Basel, CH
POST, Kunsthalle Charlottenborg, Copenhagen, DK
De averechtse val van Huize Frankendael, Frankendael Foundation, Amsterdam, NL

2012 *De dans rond het uurglas*, Galerie Vidal Cuglietta, Brussels, BE

2010 *Undisclosed Gathering,* Croxhapox, Ghent, BE

2009 *One with the Medicine Man*, Pocketroom, Antwerp, BE

SELECTED GROUP EXHIBITIONS

2024 *View*, Dépendance, Brussels, BE

2023 *Root Systems*, Nino Mier Gallery, Los Angeles, CA, US
Nel Aerts, Michael Curran, Ben d'Armagnac, Ria Pacquée, Luc Tuymans, Conciërgerie, Antwerpen, BE
Nel Aerts, John Murphy, Jan Vercruysse, Roger Raveel Museum, Machelen-aan-de-leie, BE
Maria Roosen & guests, Museum de Fundatie, Heino/Wijhe, NL
ROOT SYSTEMS, Nino Mier Gallery, Los Angeles, US

2022 *0ude Wijn/Nieuwe Zakken*, De Warande, Turnhout, BE
Moods & Memories, Eleni Koroneou Gallery, Athens, GR
When Species Meet, Lore Deutz, Cologne, DE

2021 *Universiteit Lichtekooi*, /w Gert Verhoeven, Lichtekooi, Antwerp, BE
Gest, Nino Mier Gallery, Los Angeles, CA, US
Beaufort 2021, Ostend, BE
Lipstick and Gas Masks, M HKA, Antwerp, BE

2020 *Playground Festival*, Museum M, Leuven, BE
De Nacht, de Warande, Turnhout, BE
Art's Birthday, M HKA, Antwerp,BE
L'heure bleue, PLUS-ONE Gallery & Gallery Sofie Van de Velde, Antwerp, BE

2019 *Teixeira de Freitas Collection*, Sala de Arte of the Santander Foundation, Madrid,ES
Salon de Pointer, MHKA, Antwerp, BE

2018 *ADA*, Thomas Rehbein Galerie, Cologne, DE
Soft? Tactile Dialogues, MOMU, Maurice Verbaet Center, Antwerp, BE
Affiniteiten #1, LLS Paleis, Antwerp, BE
Private Choices, De Centrale, Brussels, BE

2017 *Pélamide*, Gladstone Gallery, Brussels, BE
#infiniteflowersplusone, PLUS-ONE Gallery, Antwerp, BE

2016 *Show me yours & I'll show you mine*, Muhka, Antwerp, BE

2015 *Rock, Paper, Scissors*, Primo Piano, Paris, FR
11 kunstenaars tegen de muur, Antwerp, BE
Character Traits, Asya Geisberg Gallery, New York, NY, US
Inhabitations, Aargauer Kunsthaus, Aarau, CH
Six possibilities in painting, Galerie Bernhard, Zürich, CH
Blue Pink Black, Carl Freedman Gallery, London, UK
Tranen uit de Schelde, Art's Birthday, M HKA, Antwerp, BE
Wrijving van gedachten/Antwerpen-Zundert, Van Gogh Huis, Zundert, NL

2014 *De vierkantigste rechthoek*, Kunsthal KAdE, Amersfoort, NL
ATLAS, MOTInternational, Brussels, BE
L'Europe des Artistes, Astrup Fearnley Museet, Oslo, NO
Season of the Which, Castillo/Corrales, Paris, FR

2013 *Salon der Angst*, Kunsthalle Wien, Vienna, AT
Time Space Poker Face, Be-Part, Waregem, BE

2012 *Definitional Disruptions*, Kunstraum, London, UK
Un-Scene II, WIELS, Brussels, BE
*BOOKSHOWBOOKSHO*P, Be-Part, Waregem, BE

2011 *Art's Birthday*, MHKA, Antwerp, BE
Billboard Projects, Antwerp, BE

2009 *Coming People*, S.M.A.K., Ghent, BE

BIBLIOGRAPHY

2024 *GUT FORCE EFFECT*, edition of 200, Lord Nelson #18, Antwerp, BE

2022 *New edition*, Guillaume Bijl and Gert Verhoeven, Antwerp, BE
Innen zines, Zürich, BE
SQUIRM, edition of 200, Lord Nelson #17, Antwerp, BE
Casting Call, MOREpublishers, Brussels, BE

2021 *SWALLOW MAELSTROM HUT HEADS*, edition of 400, Lord Nelson and PLUS-ONE Gallery, Antwerp, BE

2019 *Wobble Doodle*, edition of 300, Lord Nelson #15, Antwerp, BE

2018 *Cookie Head*, cookie, unlimited edition, Lord Nelson #13, Antwerp, BE
Checkered Checkmate, edition of 300, published by Lord Nelson #12 & PLUS-ONE Gallery, Antwerp, BE
Lord Nelsons Photo Album (#1), edition of 20, Lord Nelson #11, Antwerp, BE
Ontmaskerd Maske 2, edition of 500, Lord Nelson #10, Antwerp, BE

2017 *Ontmaskerd Maske*, edition of 500, De Warande, Turnhout, BE
The Village Idiot, edition of 200, Lord Nelson #9, Antwerp, BE

2016 *Billenkoek*, (with Gerard Herman), edition of 64, KIOSK, Ghent, BE
Hundred Zundert, Posture Editions #19, Ghent, BE

2015 *Lord Nelson Posters*, edition of 200, Lord Nelson #7, Antwerp, BE

2014 *Take a seat,* edition of 17, Lord Nelson #6, Antwerp, BE & Carl Freedman Gallery, London, UK
Al draagt een aap een gouden ring, het is en blijft een lelijk ding (with Vaast Colson), poster, edition of 500, Clean Press #25 & Lord Nelson #5, Antwerp, BE

2013 *De averechtse val*, edition of 150, Lord Nelson #4, Antwerp, BE & Galerie Vidal Cuglietta, Brussels, BE

2012 *Looking in Looking out*, edition of 12, Lord Nelson #3, Antwerp, BE
Catalogus: De dans rond het uurglas, edition of 50, Lord Nelson #2, Antwerp, BE
Boomhanger (self-portrait), postcard, edition of 200, Lord Nelson, Antwerp, BE

2011 *Het gehavend handje* (with Gerard Herman), edition of 36, Antwerp, BE
Whilst the Master sleeps (with Vaast Colson), edition of 300, Clean Press #15, Antwerp, BE
Have a happy one (voor Jan, voor Jelle), edition of 2, Antwerp, BE
Undisclosed Gathering, edition of 200, Antwerp, BE
Undisclosed Gathering, limited colour edition, Antwerp, BE
De Grote Overtocht, edition of 100, Antwerp, BE

2010 *Wandelingen (voor Vic),* edition of 1, Antwerp, BE

2009 *Registratie van een actie in Oudenaarde*, edition of 20, Antwerp, BE

2007 *Untitled*, edition of 30, Ghent, BE

NINO MIER GALLERY

NEW YORK
newyork@miergallery.com
SoHo | +1 212 343 4317
TriBeCA | +1 212 268 9055

BRUSSELS
brussels@miergallery.com
+32 2 414 86 00